

DUSTY

Zradné stopy

Jan Andersen

FRAGMENT

Dusty 8

Zradné stopy

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Jan Andersen

Dusty 8: Zradné stopy – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

DUSTY

Zradné stopy

DUSTY

Zradné stopy

Jan Andersen

FRAGMENT

Chlapca ani dievča nepoznal. Bolo možné, že ich už kdesi videl, do lesa alebo k starému kúpalisku často chodievali tínedžeri, ktorí tam hlasno revali, hrali futbal s prázdnyimi plechovkami od koly a tak podobne.

Raz aj nejakých stretol, hodili mu paličku. Taká hra sa mu páčila. Lenže oni ho prekabátili, aby ho nahnevali. Potom ako paličku priniesol tri- či štyrikrát, hodili mu inú. Boli na nej trne. Dopichal si na nej celú papuľu – a oni ho vysmiali, keď si s kňučaním oblizoval krv.

Preto si aj teraz radšej dával pozor, hoci obaja boli celkom milí. Nehádzali mu paličku ani sa ho nesnažili nalákať na šišky. Len sa s ním rozprávali. Dievča malo na hlave kapucňu, presne ako Paulova kamarátka Alex. Klaklo si a natiahlo k nemu ruku, aby ju mohol ovoňať.

Stavil by sa, že práve jedlo croissant. Tie mal veľmi rád! Hoci mu Paul vysvetľoval, že croissanty nie sú pre psy veľmi zdravé.

„Fuj,“ povedal Paul, „priveľa cukru! Z toho len ochorieš a ešte ti aj vypadajú všetky zuby.“

Karlota mu aj tak potajomky občas dala kúsok, keď ho mali cez víkend na raňajky. A zatiaľ mu žiadne zuby nevypadli. Možno sa Paul mýlil. Alebo chcel všetky croissanty pre seba, lebo aj jemu veľmi chutia. Určite. Paul niekedy robil čudné veci, napríklad si ho nikdy so sebou nebral do vane! Čo ho naozaj štvalo, lebo by určite bolo zábavné vyšpliechať všetku vodu na zem. Ale nech sedel so zaklonenou hlavou pred vaňou a díval sa na Paula hocijako dlho – nesmel k nemu vojsť.

„Ty si ale pekný psík,“ povedalo dievča v kapucni s prstami voňajúcimi po croissante a natiahlo k nemu aj druhú ruku. „Chutí, čo? Počkaj, v taške pre teba ešte trochu mám...“

Vytiahlo pokrčené papierové vrečko, otvorilo ho a podržalo mu ho pred ňufákom.

Vo vrečku bola naozaj polovica croissantu! No mal si ho vybrať sám, ako pochopil. Musel ňufák strčiť hlboko do vrečka, aby sa k nemu dostal. Chvíľu pred sebou nevidel nič, len biely šuchotajúci papier.

Vtom celkom zreteľne počul, ako dievča nahlas zvolalo: „Teraz! Rýchlo!“

A niečo ho potiahlo na chrbte. Okamžite odtiahol hlavu, hoci croissant sa mu ešte nepodarilo uchmatnúť.

„Pokoje, neboj sa, nič ti neurobíme,“ povedalo dievča a chcelo ho pohladkať. No niečo mu na tom všetkom nesesedelo. Odvrátil hlavu a vyceril zuby. Výstražne zavrčal.

„Neboj sa,“ zopakovalo dievča. „Už je koniec, máme, čo sme chceli. Poď! Dám ti croissant, aha, pre teba! Lebo si bol taký statočný.“ Z vrecka vybralo polovicu croissantu a podalo mu ju.

„No, vezmi si, dobrý psík, pomaličky...“

„Ach, to je otrava,“ povedal ten vedľa dievčaťa. Bol od neho vyšší, na hlave mal červenú šiltovku a v ruke držal niečo lesklé.

Nožnice!

„Nechaj to psisko tak. Poď, padáme. Chumáč, čo som mu odstrihol, stačí. Viac nepotrebuje.“

„Dobre,“ odvetilo dievča a postavilo sa. Croissant tam nechal. A prázdne vrecko tiež.

„Super,“ povedal chlapec v červenej šiltovke. „Ten bude poze-rať ako puk, keď dostane náš list.“

Potom odišli a už sa za ním ani raz neotočili. Akoby mali zrazu veľmi naponáhlo.

1. kapitola

„Trénujete to ešte?“ opýtala sa Alex. „Myslím s Dustym.“

„Jasné,“ prikývol Paul. „A už mu to ide výborne! Uteká presne na miesto, ktoré som mu ukázal, a potom tam čaká. Včera som tam bol už skôr a potajomky som ho pozoroval. Najskôr sa vyčúral na kôš, potom si ľahol vedľa lavičky a s nastraženými ušami čakal, že sa objavím na ceste. Ani sa nerozbehol za zajacom, ktorý zrazu skákal po lúke. Veľmi bystrý pes!“

Zakaždým, keď Paul rozprával o Dustym, začal o ňom básniť. Alex to už poznala, bola predsa jeho najlepšou kamarátkou!

„Dobre,“ odvetila napokon. „Tak sa stretneme poobede, hej?“

Paul prikývol. „O pol štvrtej? Aby sme si na zajtra stihli urobiť aj úlohy z matematiky. Pomôžeš mi, však? Dnes som vážne ničomu nerozumel. Ani ň! Nič, nula.“

Alex sa zasmiala. „Bože, Paul. Veď si ani nepočúval! Videla som, ako si celý čas hľadel do prázdna. Akoby si nad niečím premýšľal...“

Jej posledná veta znela trochu ako otázka. A Paul vedel, že mu Alex nedá pokoj, kým z neho nedostane odpoveď.

„Vlastne som ti to chcel povedať až poobede. Musím sa s tebou o niečom pohovárať, ale je to trochu zložité. A teraz už nemám čas, musím sa vrátiť k Dustymu, aby nebol nervózny. Má dobrý odhad, kedy prídem, akoby mal pri sebe hodinky.“

„No dobre, chápem. Tak poobede. Ale najskôr to chcem počuť, inak môžeš na matiku zabudnúť.“

„Ach, Alex, neštví ma!“ zlostil sa Paul. No Alex len mykla plecom.

„Dohodnuté?“ opýtala sa.

„Jasné, dohodnuté. Mám na výber?“

Alex vystrúhala grimasu, ako to len ona vedela, keď znova v niečom vyhrala. Ako napokon vždy. A bolo to v pohode, lebo boli predsa najlepší kamaráti. Navyše, dobre vedel, že by preňho urobila všetko, o čo ju poprosí. Aj on pre ňu!

Paul Alex ešte raz zakýval a odišiel. Znova sa zatárali na dlhšie, než mali, ako napokon väčšinou po škole. No teraz sa musel poponáhľať, nechcel predsa riskovať, že sa Dusty

bude nudiť. Alebo si pomyslí, že sa niečo stalo a vyberie sa ho hľadať.

To by sa vlastne na Dustyho hodilo, lebo borderská kólia je pastiersky pes. Tie síce väčšinou poslúchajú, ale niekedy sa aj samy rozhodujú, čo je správne. Napríklad, keď hrozí nebezpečenstvo. Takže, ak pastier povie: „Dávaj pozor, aby ovečky ostali tu na pastvine,“ a potom začne z ničoho nič horieť, borderská kólia všetky ovečky zaženie niekam do bezpečia.

A keď Paul povie Dustymu: „Ostaň tu a počkaj na mňa,“ ale potom sa neobjaví, psík sa ho určite vyberie hľadať.

Na nápad stretávať sa na poludnie s Dustym na okraji lesa Paul prišiel, keď mu otec rozprával, že Dusty je vždy v rovnakom čase nepokojný. Vraj presne vtedy, keď mu v škole končí posledná hodina!

Keďže otec pracoval z domu, vždy Dustyho púšťal predtým na chvíľu von. A Paul ho naučil prísť až k lavičke na okraji lesa a tam naňho počkať. Keďže v lese nebola cesta, nemohlo sa nič stať. Väčšina ľudí, ktorí sa tam chodili prechádzať, Dustyho poznali a vedeli, komu patrí.

Paul sa práve chystal pri talianskej reštaurácii zabočiť za roh, odkiaľ viedla cesta do lesa, keď zbadal dievča a chlapca. Hoci boli ešte dosť ďaleko, hneď ich spoznal. Nielen vďaka kapucni a červenej šiltovke, ale podľa spôsobu, ako

kráčali. Vždy sa správajú tak, akoby im patrila nielen cesta, ale aj celý svet, pomyslel si Paul.

No oni si ho nevšimli, a najlepšie by bolo, keby to tak aj ostalo!

K reštaurácii patrila aj záhrada s kurínom. Paul rýchlo preliezol plot a chrptom sa čo najbližšie pritlačil ku kurínu, aby tam počkal, kým prejdú.

Poznal ich, v škole boli noví, práve sa prisťahovali. Všetci ich volali len dvojčatá, lebo všade chodili spolu. Chodili aj do rovnakej triedy, dva ročníky nad Paulom a jeho kamarátmi, takže sa spolu ani nebavili. A až na pár hlúpych poznámok nechávali Paula aj ostatných na pokoji. Občas prehodili napríklad: „Padaj preč, cítiť, že niekto tu má naložené v plienkach!“ Alebo: „Zabudol si si dnes cumeľ alebo vždy vyzeráš tak trafene?“ A tak podobne. Nie úplne odporné, ale dosť protivné. A veľmi nepríjemné.

No práve včera sa stalo niečo, prečo Paul súrodencov radšej nechcel stretnúť. Práve o tom musel Alex neskôr povedať. Dúfal totiž, že jej napadne, čo má urobiť. Sám netušil, hoci celý deň v škole nemyslel na nič iné. Aj včera večer. Dokonca sa mu o tom snívalo!

Teraz museli byť dvojčatá niekde na úrovni voľného výbehu pre sliepky. Počul, ako nervózne kotkodákajú a mávajú krídlami, akoby chceli utiecť. Kohút začal